

Andrea had Kevin leren kennen toen ze net een sombere periode doormaakte, en die dag was een van de zwartste die ze ooit had meegemaakt. Haar vlucht werd tot twee keer toe uitgesteld en toen ze uiteindelijk aan boord gingen, bleef het toestel nog geruime tijd aan de grond staan.

Haar humeur was dan ook op het diepste punt beland toen een man in de stoel naast die van haar kwam zitten en laconiek een grapje maakte over hun oponthoud. Zijn opmerking was de druppel. Ze keek hem met zoveel afkeer aan dat hij verrast met zijn ogen knipperde en snel zijn aandacht naar zijn mobieltje verplaatste.

Het enige lichtpuntje was het feit dat de stoel aan het gangpad onbezet bleef en nog voordat ze opgestegen waren had hij een welkome afstand tussen hen gecreëerd.

Hopend dat hij niet iemand was die gedurende de hele vlucht met haar wilde praten, trok ze zich zo ver mogelijk terug en keek ze uit het raampje.

Ze keerde terug van wat een gezellig lang weekend bij haar moeder in Montana had moeten worden, maar dat was vooral gedomineerd geweest door stress, onenigheid en tranen. Een paar maanden geleden was haar vader na een lang ziekbed overleden. Met hem

had ze altijd een sterkere band gehad dan met haar moeder en hoewel ze elkaar niet meer dagelijks hadden gezien, miste ze hem meer dan ze voor mogelijk had gehouden. Haar moeder kon zijn dood maar moeilijk verwerken en Andrea begon zich steeds meer zorgen om haar te maken. Wanneer ze haar moeder sprak, gaf die vaak te kennen dat haar leven zonder haar man geen zin meer had. Ze voelde zich hulpeloos en eenzaam en ze zei voortdurend dat ze niet begreep waarom juist haar dit moest overkomen. Dat ze niet de enige was die haar man voor zijn zestigste verloor, leek volkomen aan haar voorbij te gaan.

De angst dat ze op een dag ook geconfronteerd zou worden met de dood van haar moeder, was iets wat zwaar op Andrea's schouders drukte. Zowel haar twee broers als haar vriendinnen proberen haar gerust te stellen dat het zo'n vaart niet zou lopen, maar ze kon het niet uit haar hoofd zetten. Daarnaast voelde ze zich ook schuldig. Haar moeder had haar al meerdere keren gevraagd of ze bij haar wilde komen wonen, maar dat had ze steeds geweigerd. Ze voelde er niets voor om uit Seattle vandaan te gaan. Ze was er geboren en getogen en nadat haar ouders naar Montana waren verhuisd, waar haar moeder oorspronkelijk vandaan kwam, had zij er de voorkeur aan gegeven om in Seattle te blijven. Ze had een leuke baan met gezellige collega's in het grootste

ziekenhuis van de stad en bovendien had ze er haar vijf beste vriendinnen die ze niet graag wilde missen.

Nadat haar ouders waren verhuisd had ze met Molly, een van de vriendinnen die ze nog uit haar middelbare schooltijd kende, een klein maar peperduur appartement in het centrum van de stad gehuurd. Een paar jaar hadden ze er samen een geweldige tijd gehad, totdat Molly met Tom was getrouwd.

Sindsdien woonde ze er alleen. Ze had nog wel geprobeerd om een nieuwe flatgenote te vinden maar tot twee keer toe was dat op een teleurstelling uitgelopen. Ze schrok op uit haar overpeinzingen